

citat seipsam humana. Sic et persona ista miracula facit, qualibet natura agente seu operante hoc, quod suum est: Propria est diuinae naturae vis ac potestas faciendi miracula, ut cum quinque panibus pascuntur quinque milia,⁵⁸ cum resuscitatur Lazarus,⁵⁹ cum sanantur claudi,⁶⁰ cum mutis usus linguae redditur,⁶¹ cum aqua in vinum mutatur,⁶² sed exerit sese haec vis atque potentia naturae diuinae in natura assumpta, ut cum manu frangit panes, cum attingit loculum, cum clara voce euocat mortuum, cum digitis tangit corpus. Ita fons est actionum omnipotentia diuinae naturae, sed fiunt actiones in natura assumpta. Estque una et eadem actio visibilis seu vt Damascenus loquitur unum ἀποτέλεσμα,⁶³ quod utraque natura operatur sicut persona una est, quae est Deus et homo.

XXXIII.

Etsi autem reuera distinctae manent naturae in Christo et utraque retinet suas proprietates, tamen cum hae ipsae naturae sint unum ύφιστάμενον et unus sit Christus Deus et homo, recte utriusque naturae propria de tota persona praedicantur. Eam loquendi formam no-[C 3r:]minarunt κοινωνίαν ιδιωμάτων, quae nequaquam est communicatio physica aut transfusio proprietatum essentialium in alterutram naturam ut nunc aliqui Communicationem Idiomatum realem seu physicam comminisci non sunt veriti, sed est forma loquendi, qua proprietas aut operatio uni naturae conueniens tribuitur personae certa lege ac modo videlicet in concreto, quod totum agens significat, habens utramque naturam, non autem in abstracto, quo alterutra natura secundum se considerata significatur. Hanc doctrinam veteres synodi prudenter constituerunt, ut conspici possit utrumque et personae unitatem et naturarum differentiam retineri in mediatore nato ex virgine, quorum alterum Nestorius, alterum Eutyches olim negauit.

XXXIIII.^g

Non volebat Nestorius unam personam esse τὸν λόγον et naturam assumptam, sed contendebat tantum societate auxiliij τὸν λόγον in Christo esse ut fuit in Elia aut alijs sanctis. Ideo superbe vociferebatur: „Noli gloriari Iudee, quia non Deum sed hominem crucifixisti.“⁶⁴ Nec admittebat, ut Maria

^g Korrigiert aus „XXIIII“ nach B.

⁵⁸ Vgl. Mt 14,13–21 par.

⁵⁹ Vgl. Joh 11,1–45.

⁶⁰ Vgl. etwa Joh 5,1–18.

⁶¹ Vgl. etwa Lk 11,14.

⁶² Vgl. Joh 2,1–12.

⁶³ Vgl. Johannes Damascenus, Expositio fidei III, 15 (59), in: PG 94, 1049. 1052 (PTS 12, 145,37–146,54).

⁶⁴ Als Fragment bei Loofs, Nestoriania, 360.